

opusdei.org

Del disseny dels SEAT al sacerdocí

Us oferim una entrevista a José Ramón Alba, enginyer del motor que ha rebut l'ordenació sacerdotal aquest diumenge, dia 6, a Torreciutat, de mans del Prelat de l'Opus Dei.

06/10/2009

Mn. José Ramón va celebrar Missa Nova a l'Hospitalet del Llobregat el passat 19 de setembre, a les 19.45 h, a la Parròquia de Santa Eulàlia de Provençana.

Diuen que és un acèrrim seguidor de la Fórmula 1 i que li agrada conduir. Quan neix aquesta passió pels automòbils?

De petit, un dia vaig ajudar al meu pare –mecànic especialista- a canviar el radiador del *quatre llaunes*, com anomenàvem familiarment el nostre cotxe. Li vaig dedicar bastant de temps i així em vaig aficionar al món del motor. També recordo quan el meu pare em portà a un gran premi de Fórmula 1 a Montjuïc: fou una experiència inoblidable.

Un enginyer que ha viscut sempre a l'Hospitalet, que ha treballat primer a Siemens i després a SEAT, dos anys a les oficines d'Alemanya, després a la direcció de projectes com el SEAT León o l'Altea... Aquest bagatge professional influirà en la seva nova tasca sacerdotal?

Naturalment que sí. La meva formació d'enginyer influeix en la manera de raonar i en tantes altres coses, fins i tot inconscientment; però el més important és que el sacerdot és un altre Crist: Déu actua servint-se del sacerdot com a instrument, i per a això compta amb la seva manera de ser, les aptituds i les experiències personals.

Alguna en concret?

A Alemanya hi havia com un lema que se'm va quedar: "amor fins al detall". Això ho havia après al col·legi Xaloc, on vaig estudiar fins el COU, era una idea que predicava sant Josepmaria: que hem de descobrir Déu en les petites coses de cada jornada. Em va alegrar trobar aquesta sintonia entre la *precisió alemanya* i la formació rebuda a l'Hospitalet de Llobregat.

Va ser directiu de SEAT, i ara, amb 45 anys, rep l'ordenació sacerdotal.

Avui dia no resulta fàcil entendre aquesta decisió...

Precisament mentre em trobava en una intensa vida professional fou quan vaig veure que Déu em cridava al sacerdocí. Per a entendre plenament aquesta decisió resulta necessària la fe. Déu crida cadascú de manera personal, només responent a aquesta crida es pot ser feliç. Hi ha una continuïtat en el recorregut de la meva vida: quan era més jove ja vaig veure que Déu em cridava a seguir la vocació a l'Opus Dei i vaig decidir respondre afirmativament. El sacerdocí per a mi ha estat una concreció d'aquella mateixa crida, un nou trajecte dins del mateix camí. Ara, però, podré servir l'Església i a totes les persones apropant-les a Déu d'una manera nova, essencialment nova, a través de l'administració dels sagraments i la predicació de l'Evangelí.. Cada dia

dono gràcies a Déu per la meva vocació.

Com han reaccionat els col·legues de la feina en saber que es preparava per al sacerdoci?

Sens dubte ha suposat un punt de reflexió personal i un motiu d'aproximació a Déu i a la vida cristiana. Alguns han pensat: "i jo, què faig amb les meves coses?".

En un primer moment, la reacció fou de sorpresa per a tothom, ja que professionalment tenia una trajectòria molt clara. En tot moment m'han ofert la seva ajuda i col·laboració; de fet, han vingut prop de quaranta dels meus companys de feina a la cerimònia d'ordenació. També els he d'agrair les mostres d'afecte rebudes durant aquests anys d'estudi i preparació per al sacerdoci.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/del-disseny-
dels-seat-al-sacerdoci/](https://opusdei.org/ca-ad/article/del-disseny-dels-seat-al-sacerdoci/) (05/04/2026)